

Uraz Aydin: AKP, kurderna och belägringen av Kobane

[Ur International Viewpoint, 13 januari 2015. Uraz Aydin är skribent i "Sosyalist Demokrasi için Yenyol", Fjärde internationalens turkiska sektionens tidskrift. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

”Inga problem med grannarna” – det har ända sedan 2009 varit den turkiska diplomatins motto under ledning av utrikesminister (och nuvarande premiärministern) Ahmet Davutoglu. Detta mål att ”normalisera” Turkiets relationer med grannländerna åtföljdes paradoxalt nog av den ”nyottomanska” motiveringen att upprätta ett politiskt kulturellt och ekonomiskt herravälde över länderna i Mellanöstern. Men dagens kris kring motståndet i Kobane visar att dessa mål är långt ifrån att ha uppnåtts.

Turkiet och den syriska frågan

Men under början av vågen av revolutioner i de arabiska länderna verkade Recep Tayyip Erdoğanns Turkiet, som västimperialismen har höjt till skyarna som en ”muslimskt demokratisk” modell, befinna sig i en gynnsam ställning för att utgöra ett exempel för dessa kokande muslimska samhällen. Turkiets vänskapliga band till det muslimska brödrskapet verkade också gynna en uppgång för Turkiet i regionen.

I och med den folkliga revolten i Syrien började Davutoglus ”strategiska djup” (titeln på en bok av den sistnämnda) sjunka ner i en avgrund av strategiskt dödläge. För att bevisa sin ställning som ”storebror” i regionen försökte Erdoğan först anta rollen som medlare mellan upprorsmakarna och hans ”vän”, president Bashar al-Assad, med sikte på förhandlingar. Men när Damaskus avvisade detta bytte den turkiska regeringen fullständigt inställning. Ankara var oförmöget att analysera det syriska samhällets dynamik och de regionala och interimperialistiska styrkeförhållandena, och satsade således på ett snabbt störtande av al-Assad. Denna illusion om att kunna ”be i Damaskus om tre dagar” (som Erdoğan sa i september 2012) fick honom att tillsammans med monarkierna vid Persiska viken och USA lägga hela sin tyngd bakom denna process.

Genom dessa ansträngningar att styra oppositionen försökte den turkiska regeringen kontrollera situationen och pressa Syriska nationella rådet i syfte att påverka den nya regimens konstitution om al-Assad skulle falla snabbt. Och när upproret militariserades efter regimens våldsamma förtryck, och efter att ha fått grönt ljus från Obama-administrationen, riktade Ankara in hela sin utrikespolitik på ett ideologiskt, politiskt och framförallt logistiskt stöd (vapenleveranser) till den syriska oppositionen (först och främst den Fria syriska armén, och efter att denna hade försvagats till olika så kallade moderata islamistiska grupper). Besatt av sitt mål att störta Baathregimen har AKP blivit ”mer rojalistiskt än kungen” (ett turkiskt talesätt som passar utmärkt för denna situation). Efter regimens påstådda användning av kemiska vapen 2013 försökte den turkiska regeringen således få stöd från USA och försökte övertyga dem om behovet av ett militärt ingripande i Syrien (överenskommelsen mellan Putin och Obama tog slutligen udden av detta.)

Denna diplomati koncentrerade sig på att ingripa aktivt i den syriska frågan och drev en utrikespolitik som inte stämde med någon av sina främsta allierades. Det har medfört att den turkiska staten har isolerats på internationell nivå, en situation som försöker rättfärdiga med den kortfattade och melankoliska formuleringen ”dyrbar ensamhet”. Men Erdoğanregimens obevekliga strävan att uppnå målet att bli den främsta regionala makten i Mellanöstern har fått viktiga och farliga inrikespolitiska effekter på medellång sikt.

I riktning mot en auktoritärt religiös och diskriminerande regim

AKP:s makttillträde 2002 efter en kris både för ekonomin (krisen 1999) och de politiska institutionerna (misstron mot de största borgerliga partierna) inledde en period av relativ demokratisering av regimen – motiverad av målet att integreras i EU – och beledsagades av en stark nyliberal offensiv. Men efter att militären, som använde hela sin tyngd i det politiska livet, hade tämjts och partiet hade befäst sin kontroll över statens viktigaste institutioner (rättsväsendet, republikens president, de väpnade styrkorna, polisapparaten och så vidare) efterträddes den liberalt demokratiska perioden av uppbygget av en alltmer auktoritär och konservativ religiös regim.

Vändpunkten för denna förändring var folkomröstningen den 12 september 2010 (årsdagen av kuppen 1980) angående förändringar av vissa artiklar i 1982 års konstitution, som framställdes som en demokratisering av systemet. ”Ja”-sidan fick 58% av rösterna i folkomröstningen, och det övertygade AKP om sin stora dominans i samhället, och sedan dess har de gradvis gjort en auktoritärt konservativ vändning. Genom den tidigare premiärministern (och nuvarande presidenten) Erdoğan tal och genom juridiska åtgärder har regimen sunnitiska karaktär befästs alltmer: försök att förbjuda aborter och kejsarsnitt; förhärlikande av familjen (med ”minst tre barn”); kurser om Koranen och profetens liv på gymnasiet; begränsningar av alkoholförsäljning; legalisering att bära slöja först för universitetsstudenter, sedan för stats tjänstemän och slutligen i skolorna; en aldrig tidigare skådad utvidgning av den religiösa utbildningen med en 7%-ig ökning av ”gymnasier för Imam-utbildning” mellan 2010 och 2014.

Alla icke muslimska, icke religiösa och icke sunnitiska delar av samhället har orsak att oro sig för denna upptrappning av systemets religiösa referenser, men de nästan 12 miljoner aleviterna (av en befolkning på 80 miljoner människor) verkar påverkas mest av regimen gradvisa konfessionalisering. Det är sant att ett flertal ”alevitiska arbetsgrupper” har organiserats under AKP för att diskutera kraven från denna religiösa minoritet, i första hand att de ska erkännas på statlig nivå – med finansiering av sina ”cemevi” (gudstjänstlokaler) och löner till ”Dede” (andliga ledare). Men inga konkreta åtgärder har gjorts i denna fråga, och dessutom är aleviterna måltavla för en systematisk stigmatisering av Erdoğan, och av konservativa media och AKP:s intellektuella. I detta sammanhang bör vi komma ihåg att den stora majoriteten av de ungdomar som mördades av säkerhetsstyrkorna under Gezi-revolten var aleviter, och det berodde först och främst på polisens våldsamma förtryck i de alevitiska bostadsområdena. På sina möten hetsar Erdoğan tiotusentals människor att bua åt Republikanska folkpartiets (CHP:s) ledare, Kemal Kilicdaroglu, och påminner om att han är alevit.

För att stärka sin sunnitiska religiösa bas knyter AKP:s slingrande strategi också på ett skickligt men riskabelt sätt delar av den syriska frågan till frågan om aleviterna. Således framställs CHP, det parti som grundade den (västvänliga och sekulära) republiken, och som idag leds av en alevit och historiskt har fått stöd från aleviterna, som en turkisk motsvarighet till Baathpartiet, ett ”kupp-makarparti” med en alawitisk diktator i ledningen. Och CHP:s, det främsta oppositionspartiet i parlamentet, vägran att stöda regeringens Syrienpolitik förklaras med den påstådda konfessionella släktskapen mellan de två partierna (något som bortser från de historiska och teologiska skillnaderna mellan de två trosriktningarna). Men det bör i förbigående betonas att det har uppstått ett visst mått av sympati inom vissa delar av den turkiska vänstern och i synnerhet i samhällets republikanskt sekulära utkanter för al-Assad, som ses som en antiimperialist som försvarar en sekulär regim mot jihadisternas av västimperialismen understödda offensiv. Samma schematiska politiska metod förklarar den nästan totala avsaknaden av stöd för den syriska revolutionen, och även bristen på solidaritet med de syriska flyktingarna (som uppgår till mer än 1,7 miljoner i Turkiet, varav bara 225.000 bor i ”mottagningsläger”, som dessutom placeras i närheten av städer med en hög andel aleviter bland invånarna). Därmed har AKP-regeringen inlåtit sig på en dynamik av kulturellt religiös polarisering och har sått frön till en konfessionell splittring som kommer att bli svår att

läka.

Kurderna i Syrien, ett problem för Turkiet

En av de viktigaste orsakerna till Erdoğanregimens engagemang i kampen för att störta al-Assad var säkert närvaron av en stor kurdisk befolkning på gränsen mellan Syrien och Turkiet. Skapandet av en regional administration i det kurdiska norra Irak efter den imperialistiska invasionen 2003 utgjorde utan tvivel ett ytterst betydande politiskt trauma för den turkiska staten. Rädslan för att se samma scenario förverkligas efter en regimförändring i Syrien pressade därför helt klart den turkiska regeringen att redan från upprorets början försöka ingripa i den syriska krisen och (i konkurrens med andra ”vänner till Syrien”) skaffa sig kontroll över oppositionen, först och främst via muslimska brödrskapet och sedan genom stöd till andra islamistiska strömningar. Men situationen har blivit ännu mer kritisk sedan Assadregimen i juli 2012 drog tillbaka sina väpnade styrkor från en del av det syriska Kurdistan, varefter det Demokratiska enhetspartiet (PYD) lyckades ta kontroll över denna region, som gränsar till Turkiet, och därefter utropade dess självstyre.

PYD är ett parti som härrör ur trenden till decentralisering av PKK 2003, men det erkänner fortfarande Abdullah Ocalans ideologiska och politiska ledarskap (Ocalan fängslades och dömdes till döden 1999). Den administration som infördes i de tre städerna Jazira, Afrin och Kobane efter ”revolutionen i Rojava” (Rojava betyder ”väst” på kurdiska, och betecknar västra Kurdistan) är dessutom ett försök att tillämpa strategin med ”demokratisk autonomi” (eller ”demokratisk federalism”) som utvecklades av Ocalan och antogs ersätta PKK:s tidigare anslutning till marxismen-leninismen (som han avsåg sig i början av 1990-talet).

När man läser Rojavarättigheterna som tillkännagavs i januari 2013 slås man av deras demokratiska, sekulära, mångkulturella resonemang och den ekologiska känslighet som de innehåller. Betoningen av kvinnors och etniska och religiösa minoriteters rättigheter är imponerande, i synnerhet mitt under kaoset i Syrien. Om, trots regionens instabilitet, alla dessa utfästelser inte bara ska förbli döda bokstäver, så måste vi ändå säga att den politiska pluralismen under dessa erfarenheter av självstyre via olika råd och församlingar inte är deras starka punkt, långt därifrån. Historiskt har inte PYD haft någon stark förankring i Rojava, och efter återkomsten från exilen i det irakiska Kurdistan 2011 lyckades det till stor del upprätta sitt herravälde tack vare sin militära styrka (YPG: Enheter för folkets skydd). Det tvekade inte att utnyttja detta för att utesluta och politiskt undanröja de olika lokala kurdiska nationalistiska strömningar, som sedan 2011 hade förenats i ENKS (Nationella kurdiska rådet i Syrien) under beskydd av Kurdiska demokratiska partiet i Irak (PDK) som leds av Mesut Barzani och historiskt är en rival till PKK.

Det är dessutom via PDK:s förmedling och den regionala administrationen i det autonoma irakiska Kurdistan – med vilka det har starka ekonomiska kontakter – som Turkiet har försökt ingripa för att marginalisera PYD. Även om PDK ibland har varit beredda att stöda Ankaras manövrer, så har varken stödet till ENKS eller försöket att sätta Rojava i blockad genom att stänga gränsen till det irakiska Kurdistan lyckats förhindra utvecklingen av erfarenheter av självstyre under PYD:s makt.

Men AKP har gissat att påtryckningarna via PDK inte skulle räcka för att knäcka Rojava, och har inte tvekat att spela ut jihadistkortet (möjligheter att korsa gränsen, hjälp med sjukvård, finansiell och logistisk hjälp) för att krossa det kurdiska upproret. Vilket den internationella opinionen kunde bevittna i dess sena anslutning till den internationella koalitionen och dess återhållsamma stöd till motståndet mot belägringen av Kobane.

Men spänningarna mellan PYD och ENKS (och därmed PDK) verkade dämpas efter den gemensamma kampen mellan YPG och Peshmerga i Sinjar och Mosul mot ”Islamska staten [IS]” och sedan med överenskommelsen i Dihok, enligt vilken PYD ska dela makten med ENKS i Rojava och Peshmerga delta i motståndet i Kobane. Det framställs som en ”nationell enhet” i västra Kurdistan

via KCK (Koma Civakên Kurdistan, Kurdistans samhällsförbund, som omfattar alla de strukturer som har anknytning till Ocalans rörelse). Men det är fullt möjligt att det också innebär att USA får indirekt kontroll via Barzanis inflytande.

AKP och fredsprocessen

Krisen som Ankara står inför efter händelserna i Kobane kom efter att den turkiska staten hade förhandlat med Abdullah Ocalan under nästan två år. Via turkiska underrättelsetjänsten hade AKP inlett samtal med representanter för PKK redan i Oslo 2009, men det tvingades backa efter den nationalistiska reaktionen i sin väljarbas. Men som ett resultat av övertagandet i Rojava och utropandet av självstyre (och ett missriktat försök från PKK att föra ett ”revolutionärt folkkrig” på grundval av erfarenheterna i Syrien och skapa en befriad zon i staden Hakkari, ett försök som kostade livet på mer än ettusen kurdiska kämpar) beslutade sig regeringen för att återuppta förhandlingarna, men denna gång direkt med Ocalan, som satt i fängelse på ön Imrali. Detta initiativ från AKP:s sida beror mindre på de sistnämndas demokratiska övertygelser än på den instabilitet och de hinder som den kurdiska frågan skapar för den turkiska kapitalismens regionala intressen och Ankaras nyottomanska strävanden.

Under den nationella högtiden vid det kurdiska newroz [nyåret] den 21 mars 2013 förkunnade Ocalan också, via ett brev som lästes upp av en kurdisk partideputerad inför en enorm folkmassa i Diyarbakır, inledningen av en fredsprocess där de första åtgärderna skulle bli att tillämpa en vapenvila och dra tillbaka de väpnade soldaterna utanför Turkiets gränser, i Qandilbergen i det irakiska Kurdistan där PKK:s baser ligger. Ytterligare steg skulle följa. Denna ”fredsprocess”, eller enligt den officiella versionen ”lösningsprocess”, möttes av entusiasm från olika samhällssektorer, och i synnerhet det kurdiska folket – som varit offer för trettio års krig – men de besvikelser som har hopat sig efter två års väntan har blivit ännu större. Frånsett några få framsteg vad gäller att lära ut kurdiska språket och frisläppandet av några av de tusentals civila kurdiska aktivister (inklusive borgmästare och en parlamentsledamot) som spärrades in 2009-2010, så har i själva verket inga av det kurdiska folkets krav – som grundskole- och gymnasieutbildning på kurdiska, att de väpnade soldaterna ska få återvända till ett civilt liv, erkännande av den kurdiska identiteten med hjälp av en ny demokratisk och pluralistisk konstitution, eller förbättrade levnadsförhållanden (eller till och med frisläppande) av Ocalan – uppfyllts.

Det är tydligt att AKP har stått inför ett dilemma under denna period av förhandlingar. De förmodades lösa denna kniviga fråga som hindrar partiet från att upplevas som en verklig modell för ett helt geografiskt och kulturellt område, samtidigt som de inte skulle skrämma sin väljarbas som är lika nationalistisk som den är konservativ. Å andra sidan behövde Erdoğan bredda sin väljarbas för att vinna presidentvalet 2014 (vilket han förvisso lyckades göra) och behövde därför få röster från kurderna (främst religiösa) men samtidigt inte tappa de han redan hade erövat. Till sist försökte AKP göra båda sakerna samtidigt, vilket fick dem att vidta mycket få konkreta åtgärder för att fylla igen luckan efter sin både demokratiska och nationalistiska retorik. På så sätt hoppades de vinna tid och behålla det kurdiska stöd som var nödvändigt för att bygga upp sin egen regim samtidigt som de minskade den kurdiska civila och väpnade rörelsens radikalism. Men istället för förväntningarna att åtminstone delvis få sina strävanden tillfredsställda, fick de kurdiska massornas nöja sig med de budskap från Ocalan som regelbundet fördes fram av medlemmar i Demokratiska folkpartiet (HDP, en vänterreformistisk bildning med band till den kurdiska rörelsen), och som varenda gång förkunnade att processen fortsatte och snart skulle nå ett avgörande skede.

Kobane och den kurdiska rörelsens dilemma

Det var i denna atmosfär av besvikelser och aktivisternas otålighet som krisen bröt ut i Kobane. Reaktionen inför AKP:s vägran att hjälpa motståndet i staden som hade belägrats av IS, vägran att

öppna en korridor i sina gränser för att leverera vapen och släppa igenom frivilliga soldater (som de till slut tvingades göra efter påtryckningar från USA), liksom regeringens tal om PYD/PKK som en terroristorganisation som likställdes med IS, och vreden över den allmänt utbredda övertygelsen att AKP stödde den sistnämnda logistiskt, omvandlades till en explosion av ilska bland de kurdiska massorna. Som svar på en uppmaning från HDP att mobilisera stöd till motståndet i Kobane gick på kvällen den 6 oktober 2014 tiotusentals kurder ut på gatorna både i de kurdiska områden och i de västra delarna av landet. Säkerhetsstyrkornas brutala förtryck ledde till en lika våldsamt reaktion från de upprörda folkmassorna: användande av skjutvapen, omfattande plundring av affärer, administrativa byggnader och skolor sattes i brand, civila som misstänktes för att vara IS-aktivister mördades. I de västra delarna av landet fick detta våldsbrott bränsle när horder av nationalisterna och islamister (med regeringens och säkerhetsstyrkornas välsignelse) klev in på scenen redo att drabba samman med kurderna, och det genomfördes verkliga försök till pogromer mot kurdiska bostadsområden. I Diyarbakır (den största kurdiska staden) orsakade dessutom väpnade sammanstötningar mellan (PKK-vänliga) kurdiska demonstranter och deras historiska kurdiska radikalt islamistiska motståndare Hizbollah – under sitt nya namn Hüda-Par – dödsfall på båda sidor. Inför denna händelseutveckling uppmanade Ocalan och HDP sina anhängare att hålla sig lugna och inte använda våld, men utan att egentligen lyckas. Trots sin otvetydiga auktoritet kunde inte Ocalan kontrollera massorna av unga kurder.

Dessa händelser uppstod inom ramen för ett stöd till motståndet i Kobane och har visat att en rad spänningar har utvecklats inom de olika strukturer som är knutna till den kurdiska rörelsen.

Den främsta motsättningen finns mellan Ocalans ståndpunkt att föra förhandlingar från sin fängelsecell, och åsikterna hos ledningen för den väpnade grenen, som tagit sin tillflykt till bergen i södra Kurdistan (i Irak). Även om PKK-ledarna hela tiden har bedyrat sitt stöd till Ocalan, så har de sedan länge sagt att fredsprocessen för dem nästan är över. Ledaren för den väpnade grenen och vice ordförande i KCK:s verkställande råd, Cemil Bayik, sa redan i april 2014 att ”AKP:s regering är en krigsregering. Det kurdiska folket måste organisera sig för att skydda sig mot troliga angrepp. Det vore våghalsigt att förvänta sig att regeringen ska lösa den kurdiska frågan.”¹ Efter händelserna i Kobane sa Besê Hozat, också vice ordförande i KCK, att Ocalan och den kurdiska rörelsen hade vidtagit alla åtgärder som krävdes för fred, och att om AKP fortsatte på samma väg så skulle de stå inför ett ”våldsamt krig”, ”ett kaos som skulle vara under hela seklet”.² En medlem i KCK:s verkställande kommitté, Murat Karayilan, hävdade att den turkiska statens angrepp mot kurderna var en ”krigsförklaring” och att det inte längre var någon mening med förhandlingar, att de var avslutade. ”Men vi inväntar det sista ordet från vår ledare Apo (Ocalan)”, tillade han.³

Det är inte svårt att inse att dessa budskap riktar sig mer till Ocalan än till AKP. KCK:s ledning försöker sätta tryck på honom samtidigt som de försöker visa för den kurdiska rörelsens basmedlemmar att de fortfarande är med i spelet.

HDP:s ställning är mycket mer besvärlig. I och med fredsprocessen hade den kurdiska rörelsen försökt ändra sitt perspektiv och, genom att införliva olika andra vänsterpolitiska och förbundna organisationer, göra HDP till ett parti inte bara för kurdernas sak, utan ett ”parti för Turkiet”. De var alltså tvungna att stöda revolten i juni 2013, den största mobiliseringen i västra Turkiet, känd under namnet ”Gezi”, där kurdernas deltagande av helt förståeliga skäl var begränsat med tanke på att deras historiska ledare var indragen i förhandlingar med staten.

Men trots nederlaget i lokalvalen i mars 2014 (frånsett i regionerna med kurdisk majoritet i sydost) lyckades HDP, genom frånvaron av något alternativ men också tack vare sin kandidat, Selahaddin Demirtas’, personliga kvalitéer, ärlighet och radikalt demokratiska resonemang, nå 10% i president-

1 *Sendika*, 26 april 2014.

2 Besê Hozat, ”AKP ve sürec”, *Özgür Gündem*, 22 oktober 2014.

3 ”Son Söz Önder Apo’da”, *Özgür Gündem*, 24 september 2014.

valet i augusti 2014. Det ökade från sina vanliga 6-7% genom att erövra röster från en del av de turkiska sekularisterna och demokraterna. Men i efterdyningarna till upploppen i oktober och den ökande nationalismen bland turkarna är det tveksamt om HDP kan behålla dessa röster under de allmänna val som planeras i juni 2015.

I egenskap av den kurdiska rörelsens viktigaste lagliga struktur (med 27 medlemmar i parlamentet) är det HDP som drabbas av den politiska klassens och i synnerhet AKP:s alla angrepp. Dessutom är de juridiska ramar inom vilka det måste arbeta knappast förenliga med den kurdiska ungdomens radikalism, en ungdom som är lika mycket dess bas som KCK. Än mer som dessa ungdomar, som organiseras i YDG-H (Patriotiska revolutionära ungdomsrörelsen), allierar sig mer med "bergets" åsikter – att fortsätta att leda motståndet på gatorna och "befria" bostadsområdena – än HDP:s egna.

Således kan inte HDP riskera att kritisera att upploppen förföll till meningslöst våld, eller ta ansvar för sin oförmåga att bedöma konsekvenserna av sin uppmaning att gå ut på gatorna och erkänna att det inte klarar av att kontrollera sina gräsrotter, något som skulle ställa det i en besvärlig position gentemot regeringen. Den enda kritiken kom från Diyarbakirs parlamentsledamot, Altan Tan (som har sitt ursprung i den islamistiska rörelsen), och som har ådragit sig KCK:s vrede efter att ha slagit fast att HDP borde ha förhindrat mordbränderna och förstörelsen under mobiliseringarna och kritiserat PKK:s anhängare för att först ha angripit Hüda-Pars medlemmar. Enligt Mustafa Karasu, medlem i verkställande utskottet, var Tan bara intresserad av sönderslagna fönsterrutor medan kurdiska patrioter mördades av polisen, fascisterna, Hizbollah och IS i samarbete. På vilket Tan gav ett bryskt svar: "Plundringen och brännandet av hundratals affärer, köpcentra, juvelerbutiker och banker, brännandet av vägar och bilar, mordet på en sextonårig och hans vänner i huset som de hade tagit sin tillflykt till, det faktum att han kastades ut från balkongen, fick huvudet krossat av stenar och att hans kropp slutligen kördes över med en bil, att väpnade aktioner organiserades på kvällen mot flera polisstationer i regionen när Ocalans order att stoppa händelserna hade lästs upp i parlamentet – jag anser inte det vara 'några få sönderslagna fönster' ... De förtryckta kan inte uppträda på samma sätt som förtryckaren."⁴

Frånsett denna kritik, som är ovanlig i dess led, har HDP, som slits mellan sin lojalitet mot Ocalan och sitt ansvar inför sin bas, föredragit att välja en konspirationsteori för att förklara händelserna. Enligt den tidigare filmmakaren Sirri Sureyya Onder, parlamentsledamot för Istanbul och Ocalans främste "budbärare", var det agenter från olika utländska underrättelsetjänster på marken som ledde händelserna, medan en "kupptechnik" ska ha tillämpats. Det fanns förstås ingen precision hos aktörerna bakom denna "teknik".⁵ Besê Hozat har nyligen också sagt att om AKP inte gjorde något för att fortsätta processen så skulle det ske nya sammansvärjningar och kupper.⁶

Det borde stå klart att talet om en kupp (som Ocalan inte tvekar att ta till för att förklara alla hinder för förhandlingarna) är AKP:s främsta alibi för att kriminalisera alla utmaningar mot sin regim. Således skulle Gezi-revolten, antikorrupsionsaktionerna i december 2013 som riktades mot AKP:s ministrar och Erdoğan's kompisar, revolten i Kobane och till och med mindre incidenter som drifts-avbrotten för tunnelbanan under vattnet i Istanbul, ha varit ett antal "kupp-försök" för att undergräva eller störta regeringen. Och bakom allt detta skulle det givetvis finnas (anonyma) utländska makter, osvikligt med bidrag från den tidigare allierade och nuvarande motståndaren, Fethulla Gülen's bröd-raskap. Denna tolkning som grundar sig på en sammansvärjning verkar ha nått den kurdiska rörelsens led.

Alltmedan det heroiska motståndet mot IS' barbari fortsätter i Kobane, med stöd från den internationella koalitionen flygangrepp och deltagande av veteraner från Fria syriska armén (pådyvlat av Turkiet) och Peshmerga (pådyvlat av Barzani), förbereder den turkiska staten genomföra en

4 *Al Jazeera*, 21 oktober 2014.

5 *Radikal*, 24 oktober 2014; *Demokrat Haber*, 23 oktober 2014.

6 *K24.org*, 29 oktober 2014.

förstärkning av sin säkerhetstjänst och förtryckarapparat för att förhindra fler massdemonstrationer. Ur kurdernas synvinkel är en fortsatt vapenvila och förhandlingsprocessen starkt knuten till situationen i Kobane. Det finns ett angeläget behov för den revolutionära vänstern att, trots sin svaghet, och trots kritiken mot de som leder kampen ledning ge fullt stöd åt det kurdiska folkets kamp. Stödets uppgift är att organisera en bred demokratisk rörelse, pluralistisk och i solidaritet med kurdernas sak, för att stoppa AKP:s helvetesmaskin som lovar alla folk i Turkiet en dyster framtid.